

УЖИЦЕ 15-22. ОКТОБАР 2018.

МАЛИ ЈОАКИМ

ФЕСТИВАЛ
11. ПРЕДСТАВА
ЗА ДЕЦУ
ПРОФЕСИОНАЛНИХ
ПОЗОРИШТА
СРБИЈЕ

ЗАЈЕДНИЦА
ПРОФЕСИОНАЛНИХ
ПОЗОРИШТА
СРБИЈЕ

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
МИНИСТАРСТВО КУЛТУРЕ
И ИНФОРМИСАЊА

ГРАД УЖИЦЕ

НАРОДНО
ПОЗОРИШТЕ
УЖИЦЕ

Artpig Studio Ltd

ЗАЈЕДНИЦА
ПРОФЕСИОНАЛНИХ
ПОЗОРИШТА
СРБИЈЕ

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
МИНИСТАРСТВО КУЛТУРЕ
И ИНФОРМИСАЊА

ГРАД УЖИЦЕ

НАРОДНО
ПОЗОРИШТЕ
УЖИЦЕ

ГЛУМАЦ ДЕЈАН ТОНЧИЋ У УЛОЗИ КВАЗИМОДА У ПРЕДСТАВИ „ЗВОНАР БОГОРОДИЧИНЕ ЦРКВЕ У ПАРИЗУ“ КРУШЕВАЧКОГ ПОЗОРИШТА

Представа за децу и одрасле

Колико се људи данас крије испод маске Квазимода, да ли сматрате да се људи углавном повлаче у себе због неког, условно речено, недостатка?

- Не бих рекао да се људи крију испод те маске и повлаче у себе. Вероватно постоје и такви. Међутим, као што сам рекао и на округлом столу, за мене је ова представа на неки начин омаж и захвалност свим мојим пријатељима са Дауновим синдромом, од којих је један мој најбољи пријатељ Аца Александар. Једноставно то су људи који много више воле него ми, али често бивају несхваћени.

У једном тренутку Квазимодо је изјавио да се једино поред Есмералде осећао као човек...

- Он је за друштво био само наказа, а Есмералда је била прва која му је пружила пажњу и њему је то, наравно, пријало. Квазимодо је поред ње осећао љубав, зато се и осећао као човек.

С обзиром на то да деца ову представу дефинишу као неизвесну борбу добра и зла, шта мислите како је одрасли доживљавају?

- Сматрам да је поука иста, међутим, највећу неправду овом тексту је начинио „Дизни“ који је прерадио крај и сада сви мислимо да је ово дечја представа. Имамо проблем у Крушевачком позоришту: након премијере нисмо знали у ком термину да је играмо. Тако да се представа сада игра у 12 сати за децу и у 20 сати за одрасле, јер неће момак извести девојку у подне на представу за децу. Својом универзалношћу представа допире до људи различитих узраста, што се данас у Ужицу и показало пред много деце, где заиста нисам очекивао да ће доћи до оваквог мука и тишине, поготову јер је ово представа где се у Крушевцу увек тражи карта више за осам сати, за одрасле.

Како коментаришете данашњу реакцију деце која су на убиство одговорила аплаузом?

- Занимљиво је да су тако и деца у Крушевцу реаговала. Мени је то било мало смешно, одговорити аплаузом на убиство јесте у неку руку прејако, али сматрам да су деца осетила да је правда задовољена и да су на то и реаговала.

Марија Ненадић

ОКРУГЛИ СТО

Представа за све генерације

Млади Ужичани имали су прилику да на 11. „Малом Јоакиму“ погледају представу Крушевачког позоришта „Звонар Богородичине цркве у Паризу“, рађену по мотивима истоименог романа Виктора Игоа, у режији Зорана Лозанчића.

Отварајући други округли сто у холу Народног позоришта, мр Бранко Поповић похвалио је другу од седам представа које ћемо имати прилику да видимо на овогодишњем Фестивалу представа за децу. „Данас смо имали прилику да видимо веома узбудљив и инспиративан програм“, рекао је Поповић и истакао да је ово један од комада који бисмо пре могли да сврстамо у комад за тинејџере.

„Ми иначе имамо тај проблем у нашој литератури, да немамо пуно дела која се баве тинејџерским узрастом, такође немамо ни представа, тако да је увек питање шта је то за њих привлачно и шта им је примерено. Стога сматрам да је ова представа јако добра понуда за децу тог узраста“, закључио је Поповић.

Крушевачко позориште дуги низ година нуди широк избор представа за децу, које у продукцијском смислу ретко када заостају за вечерњом сценом, што је случај и са овом представом. На питање зашто су изабрали баш ову представу, да ли су постојале одређене тенденције, глумца Дејан Тончић, који је играо улогу Квазимода, рекао је да је он лично инспирацију нашао у људима и његовим пријатељима, децом са Дауновим синдромом за које тврди да знају да воле много више од других.

„Радећи ову и још једну представу „Лепотицу и звер“, ступио сам у контакт са многим људима које средина не разуме, а то је чини ми се у овој представи Квазимодо“, рекао је Тончић и истакао да је његова улога захвалност његовим пријатељима.

Поред Дејана Тончића, глумца и Зорана Лозанчића, режисера и сценографа, у процесу стварања „Звонара Богородичине цркве у Паризу“ учествовали су и Јелена Вукићевић, Владимир Керкез, Предраг Миленковић, Никола Ракић, Стеван Здравих, Душан Јовановић, Драган Маринковић, Слађана Нестровић Ристић, Биљана Савић, Јованка Андрић и други.

Јелена Вукићевић, која је имала задатак да у улози Есмералде одигра љубав између наказе, која је пре свега човек, и некога ко је човек изгледом али наказа у души, каже да се константно водила мишљу да постоје две врсте љубави.

„Када кажем да постоје две врсте љубави, у овом случају мислим на љубав према Квазимоду која се више ослања на емпатију, сажаљење и љубав према Фебусу у кога је она заправо заљубљена.“

Борис Тодоровић, селектор овогодишњег фестивала је похвалио представу, пре свега због богатог позоришног језика, али је такође и нагласио да је стекао утисак да су глумци „мало продужили представу“.

Позоришна критичарка Наташа Гвозденовић је посебно истакла чињеницу да ова представа децу учи емпатији, што се, како је рекла, не виђа често. „Представа је рађена по класичном кључу, и то ми се такође допада. Данас има пуно

представа где главни ликови користе мобилне телефоне и на тај начин праве копчу са публиком, али ви сте то успели и без савремених средстава.“

Оно што се истакло као занимљивост у току самог извођења комада, била је реакција младе публике која је на сцену убиства одговорила аплаузом. Глумци ове представе су нагласили да је ово веома комплексно дело, из кога је било битно извући суштину и упакovati је довољно пристojно како би деца на крају схватила да су правда и љубав победили.

„Деца у данашње време преплављена су свакаким сценама насиља доступним на интернету, али зато много лакше прихватају то као реалност. Управо из тог разлога ми смо добили слободу да неке сцене мало суровије представимо него што су могли глумци, рецимо, у моје време“, рекао је Владимир Керкез, глумац који је у овој представи играо свештеника.

Један од такође веома битног сегмента, којег су глумци посебно издвојили, јесу ликови просјака који представљају колективни лик, за који је речено да у данашњици представљају закон масе, који је веома опасан.

У разговор се укључио и Зоран Стаматовић, директор Народног позоришта који је похвалио ову представу и пожалио се на пренатрпаност тржишта лаким темама.

„Помало ми је мука да се бавимо само лаким темама јер кобајаги нико не разуме тешке теме. Усудити се да се у децијим представама обрађују озбиљне теме и на тај начин подићи репертоарски ниво јесте свакако похвално“, рекао је Стаматовић и додао да би требало више да се бавимо питањем како спојити генерације које ће заједно посећивати позориште.

„Ево, дајем пример деде и унука који би могли заједно да дођу и гледају ову представу. Један који је искусан и који тврди да све те ране које Квазимодо треба да покаже публици он већ има и други који и даље верује да љубав ипак може да реши све проблеме. Ова представа успева да споји генерације, и зато је веома добра.“

На самом затварању другог округлог стола Бранко Поповић је цитирао децјег песника Љубивоја Ршумовића: „Радити за децу је исто као радити за одрасле, само мало боље.“

М. Н.

РЕЧ КРИТИКЕ

Иза људских маски

Наташа Гвозденовић

Испред једне цркве неко је оставио дете. Прво га налазе просјаци и чуде се како је ружно... Проналази га архиђакон Клод Фроло и даје му име Квазимодо.

Ту на том црквеном прагу међу просјацима почиње сага о Квазимоду.

Представа коју је у Крушевачком позоришту режирао Зоран Лозанчић, а драматизовао Радан Радовић, свој кључ налази у класичној поставци. У том кључу веома добро функционише, класичан приступ омогућава причи, нимало једноставној, да иде својим јасним током и да закупи пажњу младих гледалаца. Лозанчић умешно и са правом мером према публици која, како стоји у програму, има 10 и више година, поставља ову добро познату причу у фином ритму, смењујући оно застрашујуће са оним топлим, стављајући, по мом доживљају, у први план емпатију. Саосећање према нашем јунаку

млади људи у публици у току представе снажно развијају, просто су на његовој страни и без рампе између сцене и публике можемо пратити како са њим пате и радују се.

Неподилажење публици и стављање наратива у први план ослобађа игру читавог ансамбла, управо зрелом игром они обликују причу и предају је публици.

У овој жестокој борби добра и зла, нимало једноставној, музика Бате Златковића даје посебан оквир пратећи мелодрамски судбине наших ликова. У класичном кључу Лозанчић је поставио и сценографију која је ту да дочара атмосферу, али и да пусти машти гледаоца на вољу.

Поред ансамбла који прецизно и самосвесно игра, и јасна и класична режија даје овој представи заокруженост. Гледалац се са поверењем препушта тој причи о љубави, страдању, племенитости, емпатији.

Представа „Звонар Богородичине цркве у Паризу” подсећа нас да имамо моћ да видимо иза људских маски, само је потребно да се мало потрудимо. То је изврсна порука за публику којој се обраћа, а која негде тек креће на свој животни пут.

РЕЧ ПУБЛИКЕ

Добри и страшни Квазимодо

Занимљиво је да су скоро сви малишани на представи „Звонар Богородичине цркве у Паризу“ саосећали са ликом Квазимода, што нам говори да су глумци итекако успели у намери да код деце пробуде емпатију.

„Мени је било много жао када је он рекао где спава. Сигурно му је неудобно на оној клупи“, рекао нам је деветогодишњи Лазар, док је његова другарица Хелена прокоментарисала како се плаши Квазимода.

„Било ми је баш забавно, Квазимодо је јако добар, али је баш страхан.“

Деца су на питање који им је омиљени лик, углавном бирала

Квазимода, али било је и неколико девојчица које су коментарисале костим Есмералде.

„Мени се највише свидела Есмералдина хаљина“, рекла је Сара, ученица првог разреда основне школе и додала да јој се посебно допало како Есмералда плеше.

КРЕШТАЛИЦА

Памет или Срце

Ивана: О чему говори ова представа?

Матија: Ова представа је о тој Есмералди која... нешто се двоуми, прави неку драму коју није требало ни да прави. И онда је она са овим, па је са оним... Представа је и о оном (шта је он: мутант?) Квазимоду и о оном свештенику.

Ивана: А која је поука коју смо научили из представе?

Матија: Поука је да не треба да гледамо људе споља него и изнутра. Неки људи, који нису ја, мисле да је особа ружна и изнутра ако је ружна споља. А то није тако.

Ивана: А шта ти се допало у представи?

Матија: Костими су били јако добри! Онај што је требао да обеси Есмералду - мислио сам да је прави џелат. Оригинални

су костими. И шминка ми се допала. Једна жена је имала ране по лицу, друга је прљава. Квазимодо је имао нешто црвено, као да нема око!

Ивана: Дакле, шминка је била уверљива. Слажем се. А сценографија?

Матија: Јако је добра! У овој представи су биле праве ствари, била је цела као црква, могли су да се попењу горе. Онда звона. Свеће.

Ивана: И мени се допала та идеја са свећама. Дале су сјајну атмосферу. И музика је била сјајна. Мени је музика била најбољи део представе. Све време нам је правила неку чудну атмосферу.

Матија: Јесте! И музика је била супер.

Ивана: А шта мислиш о Квазимоду и Есмералди?

Матија: Есмералда је много драматична. Могла је и да каже: „Е сад ти си ми дечко.“ Али она је била много неодлучна.

Ивана: Мислиш да је требало да јој Квазимодо буде дечко?

Матија: Не.

Ивана: Него онај племић?

Матија: Не, него онај трећи. Онај што га је спасила.

Ивана: Зашто баш он?

Матија: Па он је био најкомотнији њој. Облацио се другачије, а и Есмералда се облачила другачије.

Ивана: А шта мислиш о томе што срце не бира у кога ће да се заљуби? Зар ниси ти досад био у ситуацији да се срце заљуби у некога, а да ти памет говори да није добро што си се у ту особу заљубио?

Матија: Мхм.

Ивана: Па видиш, памет понекад каже једно а срце друго. Шта ћемо са тим да радимо у животу? Кога би ти послушао?

Матија: Себе.

Ивана: Али ког себе: своју памет или своје срце?

Матија: Памет. То значи себе.

- (“Крешталица” је назив “прве световне и грађанске позоришне представе на српском језику” коју је 1813. приредио Јоаким Вујић, а 1814. је објавио и драмско дело “Крешталица, једно јавно позориште у три дјејствија”.)

ДАНАС НА РЕПЕРТОАРУ

ЗБРКА ОКО ВУКА

Радослав Павелкић

Адаптација текста и режија: Миодраг Динуловић

Сценографија и костим: Анна Колбјанова

Помоћник редитеља: Лемана Бећировић

Играју:

Вук Вучко: Рифат Рифатовић

Андјелина: Кристина Јевтовић

Бака Жића: Андјела Марић

Цеца Празноглавић: Сандра Миљковић

Тимотије: Душан Живанић

Глумац - Харис Шећеровић

Ибрахим Паника: Харис Шећеровић

Глас са ТВ-а: Лемана Бећировић

СУТРА НА РЕПЕРТОАРУ

НЕСРЕЋНА КАФИНА

по мотивима смешно жалосне игре
Јована Јовановића Змаја

Режија и драматизација: Небојша Савић
Асистент редитеља: Јелица Алић
Сценограф: Душан Арсенић
Костимограф: Селена Томашевић
Сценски покрет и кореографија: Пјер Рајковић
Музика: Лоле Паиц
Музичка постпродукција: Урош Томић
Ауторска музика спота представе: Милан Ђурђевић

Играју:

Добра вила Радмила: Ангелина Лукић
Принцеза Кафина: Маја Лукић
Краљ Ритибимслав: Бранко Антонић
Дворска Луда: Угљеша Спасојевић
Разбојник и Купидон: Страхиња Баровић
Руководилац техничке службе: Веселко Белушевић
Инсписијент и суфлер: Јелица Алић
Реализатор: Александар Томић
Тон Мајстор: Зоран Велимировић
Светло мајстор: Лука Поповић и Томислав Пауновић
За топом: Младен Симић
Асистент сценографа: Горан Вуковић
Гардеробер и реквизитер: Милица Радовић
Шминкер: Гордана Баровић
Декоратери: Горан Вуковић и Чедомир Вучинић

СЕЛЕКТОР 11. ФЕСТИВАЛА „МАЛИ ЈОАКИМ“

Борис Тодоровић

СТРУЧНИ ЖИРИ

Снежана Ковачевић, костимографиња

Мр Бранко Поповић, позоришни редитељ

Тања Јовановић, глумица

ВОДИТЕЉ ОКРУГЛОГ СТОЛА

Мр Бранко Поповић

РЕДАКЦИЈА БИЛТЕНА

Зоран Јеремић

Наташа Гвозденовић

Гордана Савић

Марија Ненадић

ПРЕДСЕДНИК САВЕТА ФЕСТИВАЛА

Зоран Стаматовић, Народно позориште Ужице

САВЕТ ФЕСТИВАЛА

Ивана Недељковић, Прво приградско позориште - Пулс Театар Лазаревац

Милена Богавац, Шабачко позориште

Милош Крстовић, Књажевско-српски театар „Јоаким Вујић“ Крагујевац

Бранислав Недић, Крушевачко позориште

Јелена Стојановић Патмогић, Позориште за децу Крагујевац

Миодраг Динуловић, Краљевачко позориште

Милица Радуловић, Позориште лутака Ниш

Градимиr Филиповић, Народно позориште Пирот

Сеадетин Муџезиновић, Регионално позориште Нови Пазар

Спасоје Ж. Миловановић, Народно позориште у Нишу

Ненад Јовић, Позориште „Бора Станковић“ Врање

Предраг Радоњић, Народно позориште Приштина

Владимир Ђуричић, Народно позориште Тимочке крајине – Центар за културу „Зоран Радмиловић“ у Зајечару